

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. malega travna 1904.

Leto V.

Velikonočne pesmi.

Velikonočni pozdrav.

Plavajte, oblački beli,
v jasno severno mi stran,
h koči nizki, osameli,
kraj pozabljenih poljan.

Tam pred kočo osamelo
pa ugledate obraz:
Lice blede, ovenelo,
sneg na glavi sivih las.

Oj, oblački, izročite
mamici iskren pozdrav
in Veliko noč voščite
majki tožni iz daljav . . .

In pozdravite doline,
trate vse in vse goré,
vse sinove domovine,
moje brate in sestré!

Pismo.

Mati sinku pismo piše
za Veliko noč;
zraven pa si solze briše
in spomin pekoč:

„Šel si, sinko, proč od mene
in nič več te ni;
kaj, da več na dom ne žene
te kot mlade dni?

Tratice v zelene halje
se odevajo,
ptičke so prišle iz dalje
in prepevajo.

Tebe pa ni več pred kočo,
sama zdaj stoji,
kjer zaté ljubezen vročo
mamica goji.“

Mati sinku pismo piše
v daljno, tujo stran,
zraven pa si v duhu riše
snidenja že dan . . .